

ГРИЦЬКО: А видите..!

КАТЕРИНА: Заспівайте ж ще якої...

ГРИЦЬКО: Знаменито! (Співає):

“Маєва нічка, леготом дише,
Ген співа соловейко...
Пісня кохання...

(урвав, сумно). Ая, співай... співай... Такому соловейкові, що співати, як добре пополуднував і повечеряв... А чоловік...

КАТЕРИНА: Про що це ви?

ГРИЦЬКО: Нічого... Нічого... Це мені так пригадалося, як оден мій товариш усе каже... (До себе, вбік): Та що я буду крутити тут! Скажу просто з моста, що голодний як пес і вже!

КАТЕРИНА (зачула): Що, що скажете?

ГРИЦЬКО: Що я забув сьогодні повечеряти...

КАТЕРИНА: На маєш... Тож і кажіть. А ось ходіть до нас і повечеряєте...

ГРИЦЬКО: Знаменито! Ду-у-у-уже добре! Це мені подобається!

КАТЕРИНА: Так ходіть!

ГРИЦЬКО: Лечу, серце моє! Лечу на крилах..! (Виходить)

Завіса.

ТРЕТЯ ДІЯ

Сад під вечір.

1. Я В А.

ГРИЦЬКО (йде й тягне за собою Пилипа): О, тут, бачите вуйку, моя головна квартира... “Штаб”... Дуже добре, що ви прийшли, вуйку...

ПИЛИП: Але я вже мушу вертатися до міста... Вже смеркає...

ГРИЦЬКО: Добре, добре... Підемо разом! Я теж мушу вже вертатися до сотні...

ПИЛИП: Слухай... але я вже йду. Чоловік хоче спати. Тої ночі мав службу...

ГРИЦЬКО: Та чекайте на мене! Я ось за годину... дві вже можу йти. Ви ж по службі й поспішати вам нічого. А так допоможете мені “провіянть” нести!